14, 4/1/2017

Vlaštofka

HUNKY DORY SLAVÍ 40 LET, ANEB 13 NEUVĚŘITELNÝCH OSOBNOSTÍ V JEDNOM MUŽI
Životní příběh Davida Bowieho
ČTĚTE NA STRANĚ 2

AMERIKA A PROČ? A TAKY PROČ NE
Co probouzí Santa Claus v myšlenkách V. Vojtkové?
ČTĚTE NA STRANĚ 5

Adventní náladu zmrazil pondělní útok na vánočních trzích v Berlíně. Budoucí americký prezident Donald Trump ho označil za islamistický terosrismus ještě před oficiálním vyjádřením německých bezpečnostních složek. Andrej Babiš na svém facebooku zase uvedl, že za útok je jednoznačně zodpovědná Angela Merkelová a její migrační politika, chvíli poté byl zadržený uprchlík pákistánského původu podezřelý ze spáchání tohoto zločinu propuštěn pro nedostatek důkazů. Chci poukázat na to, že i silná, ničím neopodstatněná tvrzení vysoce postavených politiků, kteří mají širokou podporu veřejnosti, také představují určité nebezpečí pro naši společnost, bez ohledu na to, zda se nakonec potvrdí, či nikoliv. Že je to jejich voliči většinou slepě tolerováno, či, a o to hůř, přejímáno, koneckonců o současném společenském klimatu leccos vypovídá. Jak se nám v něm bude dál žít, záleží na každém z nás. Nejen vlivem mnoha tragických událostí posledních měsíců jsem stále víc přesvědčená, že nejdůležitější je to, co se děje tady a teď, v každém okamžiku. A tak se místo klišovitých přání, která zaznívají o silvestrovské noci, raději nechám inspirovat článkem P. Březinové o hudební ikoně, Davidu Bowiem, a jeho jednou z mých oblíbených písní "Let´s dance".

Martina Feuersteinová

Ve středu, 14. 12. 2016, proběhla na naší škole beseda s pamětníkem holocaustu Prof. Ing. Felixem Kolmerem, DrSc., člověkem, kterého je přirozené si vážit nejen za hrdinské činy v koncentračních táborech a snahu o záchranu spoluvězňů, ale i za jeho celoživotní přínos vědě v oblasti akustické fyziky. Nic na tom nemění ani fakt, že se na kvalitě jeho vyprávění podepsal úctyhodně vysoký věk. Děkujeme panu prof. Aubrechtovi za jeho pozvání. *Redakce*

NEKOREKTNĚ

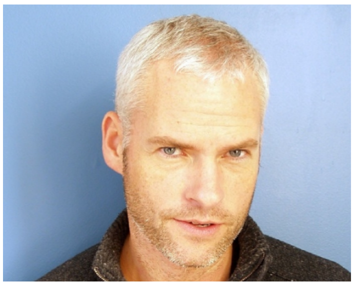

foto: Martin McDonagh (film4.com)

Pokud je něco opravdu nelehký úkol, pak je to v mém případě napsání originálního a zároveň co nejkvalitnějšího článku na téma "Vánoce". Jakoby to samotné slovo působilo nějak magicky a člověku se pak v hlavě vytvoří jakási zábrana. Skrz ni se filtrují pouze trapné, ohrané a neatraktivní nápady, které už přede mnou zpracovalo nejméně sto jiných autorů. Rozhodla jsem se jít tak nějak proti všem. Proto předem varuji, že můj článek, lépe řečeno to, o čem pojednává, není pro každého. Myslím, že ho ocení hlavně ti, kteří si nelibují ve vánočním stereotypu a možná se odváží si o svátcích pustit i něco jiného než pohádku.

Pokud vám nic neříká jméno Martin McDonagh, měli byste to ihned napravit. Nevíte totiž, o co přicházíte. Takovou "nálož" nekorektního černého humoru jste možná ještě neviděli. Ale od začátku. McDonagh je irsko-britský dramatik, filmový scénárista a režisér, který ve svých 46 letech doslova dobývá světová jeviště. Již jako 27 letý se stal prvním dramatikem po Shakespearovi, jemuž se v Londýně hrály zároveň čtyři tituly. Jeho hry i filmy jsou plné násilí a vulgarismů, přesto se nejedná o žádné prvoplánové umění. Ba naopak. Zápletky odehrávající se povětšinou mezi mafiány, zlodějíčky či jinými obyvateli takzvaného "podsvětí", jsou perfektně vystavěny a za pomoci nadsázky tvoří nezapomenutelný divadelní či filmový zážitek.

Sama jsem měla možnost vidět dvě jeho inscenace, a to Osiřelý západ a hru Kati.

Osiřelý západ stojí na sporu dvou bratrů Colemana a Valena. Pokud ale mluvíme o sporu, rozhodně se nejedná pouze o nějaké nevinné handrkování. Vzájemné naschvály postupně gradují, až nakonec jeden míří na druhého puškou a chystá se mu prostřelit lebku. Divák se také dovídá o drsném soužití bratrů, kteří si už v dětství dělali ze života peklo. Nejednou vám během představení zatrne, když si uvědomíte, čemu že se to vlastně smějete. Přesně v tom ale spočívá McDonaghova genialita. Běhá vám mráz po zádech, zatímco se smíchy zalykáte.

Poměrně nová hra Kati mě osobně zaujala především tématem. Děj je totiž zasazen do Anglie šedesátých let minulého století, kdy zde byl zrušen trest smrti za vraždu.

Na první pohled možné ne až tolik zajímavá látka k dramatickému ztvárnění. To, co je na tom ale nejzajímavější, je otázka: Co všichni ti profesionální kati, kteří takto přišli o práci? Co s nimi bude? Příběh sleduje vysloužilého kata, který sice není přímo skutečnou postavou, čerpá ale mnoho z reálných základů. Místo vykonávání trestu smrti oběšením teď vede hospodu. Po konfrontaci s podezřelým mužem se v něm ale probouzí touha znovu podtrhnout židli pod kriminálmím živlem a začíná konat.

foto: V Bruggách (thefilmstage.com)

Ještě jednou opakuji, že se nejdná o divadlo pro všechny.

Nekorektnost na vás z jeviště přímo sálá, ale pokud jste alespoň trochu příznivci tohoto typu humoru, neměli byste váhat ani minutu. Odměnou vám bude nevídaný divácký zážitek.

Mimo divadla se Martin McDonagh věnuje také filmu. Zásadně si ale všechno dělá sám. Nemá zájem o cizí scénáře či režii. Tím jeho filmy zůstávají tak "mcdonaghovské" , jak jen to jde.

Jeho celovečerní film s názvem V Bruggách je plný filmových hvězd (Colin Farrell, Ralph Fiennes,...), a jelikož se děj odehrává v předvánočním čase, myslím, že by se klidně mohl stát součástí vašeho svátečního programu. Možná se nejedná úplně o "žili šťastně až do smrti", ale věřte, že něco do sebe skutečně má. Kontrast malebného středověkého belgického městečka a dvou nájemných zabijáků, kteří se tu společně skrývají, je sám o sobě dokonalým základem pro povedené dílo.

Další McDonaghův film je sice pouze 27 minut dlouhý, i tak ale dokázal zaujmout natolik, že za něj autor získal Oscara.

Posledním, nejnovějším počinem, je film Sedm psychopatů.

Opět, všechny tyto filmové kousky jsou plné ironie, satiry, černého humoru.

Máte-li tedy alespoň trochu chuť na drobný experiment s vánočním televizním programem, rozhodně dejte Martinu McDonaghovi šanci, uvidíte, nezklame vás. Tak šťastné (a nekorektní) Vánoce!

autor článku:
BARBORA SEDLÁKOVÁ

VZOR VZOR

VZOR VZOR VZOR

Hunky Dory slaví 45 let, aneb 13 neuvěřitelných osobností v jednom muži

Blíží se Vánoce, a i když já sama jsem ještě zaseklá v polovině září, nedá se popřít ta kouzelná atmosféra všude kolem nás.

Ale před 45 lety, přesně 17. prosince 1971, vánoční šílenství zastínilo něco trochu jiného. A to David Bowie, se svým čtvrtým studiovým albem, ve kterém vzdával hold svým velkým inspiracím jakými byli například Bob Dylan, nebo Andy Warhol (i s The Velvet Underground, nebojte). Ale hlavně, na této desce poprvé zazněla jedna z jeho nejznámějších skladeb: Life On Mars?, která odstartovala celou jednu etapu jeho života.

Bowie byl pravděpodobně jednou z nejkomplikovanějších a nejtalentovanějších osob, která kdy kráčela po naší planetce. Alespoň podle mě. Přeci jenom jeho hudba tu s námi žije dekády a přežívá i po jeho smrti.

A právě na počest narozenin Hunky Dory bych se ráda vrátila 'trochu' v čase a zavzpomínala na muže, ve kterém se skrývalo 13 fantasticky strhujících a strhujícně fantastických alter-eg.

Píše se rok 1969, Led Zeppelin zrovna začínají, Elvis Presley je na vrcholu své kariéry a v neposlední řadě, 4. listopadu. přichází na trh druhé album Davida Bowieho, které nese název nejprve jméno onoho umělce, o 3 roky později je ale přejmenováno na Space Oddity, aby nedošlo o jmennou záměnu s jeho debutovým albem. Jsou to teprve jeho začátky, ale i tak už má našlápnuto k převelikým věcem.

Bowiemu bylo teprve 22 a pořád se hledal. Obyčejná ofina s obyčejným oblečením, které nedokázaly zakrýt neobyčejné oči. Každé oko měl jinak barevné. Ale i tak by na nás stále vizuálně mohl působit jako obyčejný kluk z konce 60. let. A zrovna Space Oddity bylo to album, které ho přimělo trochu začít experimentovat sám se sebou.

A možná se snad i v budoucnu někdy najít.

O rok později vychází The Man Who Sold The World, nechal si narůst dlouhé vlasy a nedělalo mu problém nosit i ženské šaty.

Mnoho lidí by si mohlo pomyslet, že se pouze nechal strhnout hippie subkulturou, tohle byl ale pouze začátek transformací vzhledu.

Na stejnojmennou baladu z této desky udělala v 90. letech Nirvana cover, při příležitosti MTV Unplugged In New York. Bylo to po více jak 20 letech, co byla tato písnička vydána.

Čas ale plyne neúprosně dál. Přichází jedna z nejznámějších Bowieho postav, Ziggy Stardust. Trvalo spoustu času, než vytvořil jeho finální podobu, která by odpovídala jeho představám.

A čekání se vyplatilo, za Stardustem se totiž skrývá propracovaný příběh. Byl stvořen úplně jiný člověk.

Z charakterového hlediska byli Ziggy a jeho tvůrce z části k nerozeznání. Vzhledově se ale lišili. Ziggyho Stardusta všichni známe jako červenovlasého muže se stříbrným diskem na čele a pronikavě zelenýma očima.

Bowie se ani později nebál experimentovat s make-upem.

A byla to právě ta povahová podobnost, která posílila šok lidí, když Bowie nechal tuto personu zemřít rock 'n' rollovou sebevraždou.

Blesk přes obličej, rudé vlasy. Jeden z nejikoničtějších vzhledů a nejoblíbenějších kostýmu na Halloween. Aladdin Sane byl jakýmsi posmrtným životem pro Ziggyho. Postrádal veškerou definovanost charakteru i promyšlený příběh jako jeho předchůdce, což mělo znázorňovat Bowieho rozpoložení po celé zkušenosti s předchozím alter-egem. Nutno také říci, že v této době nabírá své největší slávy. Navíc blesk není pouze estetickou ozdobou, ale znázorňuje mentální nestabilitu, protože Aladdin Sane je slovní hříčka pro 'A Lad Insane' *(v překladu do češtiny* "*Šílený muž*"*, pozn. autora*)

Uplynulo téměř 10 let od prvního alba. Píše se rok 1975 a nastává éra The Thin White Duke aka spousty, spousty kokainu. Protože, jak už tomu bývá, velká sláva většinou přináší drogové závislosti. Bowie se v tuto osobnost proměnil v průběhu jeho let v L.A. Toto období popisuje tak, že si vůbec nevzpomíná na proces nahrávání, a když alba poslouchá zpětně, přijde mu, jako by byly od úplně jiného člověka. Estetiku The Thin White Duke doprovází černobílý filtr a hromada cigaret.

Aby se zbavil drogové závislosti přestěhoval se z L.A. do Berlína. Jelikož kokain ho dováděl k takovým věcem, jako bylo například vymítání svého vlastního bazénu. Naštěstí si včas uvědomil, co se s ním děje, a rozhodl se to změnit. Bowie si v tomto období zahraje hlavní roli ve filmu The Man Who Fell To The Earth. Jde o muže, který se cítí jako naprostý cizinec. A možná, že i tak si právě sám připadal v Berlíně.

Začínají 80. léta a spoustu glam-ovlivněných umělců se nechávají zpětně inspirovat Ziggy Stardustem. Zase je tu ta hromada make-upu na tvářích jeho obdivovatelů. A právě největšího docenění se mu dostává v rámci hnutí New Romanticism, které velmi ovlivnil, i když sám uplně nikdy tuto skupinu nepřijal. Ale i v této době si vytvořil další, novou identitu. Osamělého, ztraceného Pierrota. Vyskytuje se v klipu Ashes To Ashes, kde se toulá po pláži a je ohrožován shlukem mnichů.

Roku 1986 je do kin vpuštěn fantasy film Labyrinth, ve kterém si zahrál záporáka Jaretha, krále Goblinů. Jedná se o mystické stvoření, které má podivuhodný, mírně romantický vztah s hlavní protagonistkou. Vzhled Jaretha dále využil ve dvou hudebních klipech. Pro představu vzhledu, Jareth je celý oblečen do černého kostýmu, ze kterého čouhá bílá košile. Má natupírované vlasy a poněkud zvláštně špičaté obočí.

Je to neuvěřitelné a dalo by se říci, že nějakým zvráceným způsobem je to snad i uklidňující, že někomu tak talentovanému a nápaditému, jako je Bowie, se podařilo ztratit inspiraci. Nemožné se stalo možným. Stalo se tak na přelomu 80. a 90. let. Alba Never Let Down nebo Tonight jím byla označena jako návrat k rock 'n' rollu. Bohužel se ale nedají označit ani z poloviny stejně kreativními jako jeho předchozí projekty. Náš hrdina na toto odpovída tím, že tohle bylo období, kdy byl pouze jen zpěvákem v Tin Machine, což byla skupina založena právě Bowiem. Avšak po 4 letech na scéně se rozpadli. Netuším, jestli mu tahle zkušenost prospěla, nebo ne. I tak to byl pro něj nesmírně důležitý projekt, jelikož odmítal dělat samostatná interview, čímž by snad prý ohrozil čtyřčlennou rovnoprávnost mezi členy.

foto: DesignMagazin.cz

Na naší časové ose se nyní ocitáme v polovině až na konci 90. let. Bowie se rozhodl projevovat více jako outsider, což odráží jeho, nad imírně přehnaný, styl v módě. Album Outside bylo konceptem opravdu zvláštní. Hudebním průmyslem inspirovaná deska, která nás při poslechu vede k lehce nepříjemnému pocitu, byla naprostým opakem o dva roky později vydanému Earthling. To nás absolutně nečekaně zavádí do drum 'n' bassové hudby. Alba krásně doprovázejí vyvíjející se outsiderskou image Bowieho, se špičatými vlasy, bradkou a šílenou Union Jack bundou.

Přesouváme se do našeho tisíciletí. Z Bowieho se stává vstřícný, (opět) dlouhovlasý muž. Vydává mírně reflexní alba jako například Hours and Heathen. Zdálo se to jako poklidný konec jeho kariéry, obzvlášť když roku 2004 musel zrušit celé své turné poté, co dostal srdeční příhodu.

Teď se dostáváme k jeho předposlední fázi. Dalo by se snad polemizovat, zda je to jedna z jeho nejzajímavějších etap života. Meta-Bowie. Album The Next Day vrací Bowieho zpět na zasloužené místo hudební scény. Poslední album Blackstar, vydané v den jeho 69. narozenin, mělo vést k úplně jinému a novému stylu. Bohužel se o tom už nikdy víc nedozvíme, protože dva dny po vydání alba Bowie umírá na rakovinu jater, se kterou zápasil 18 měsíců.

Tento hudební 'chameleon' ovlivnil celý svět. Byl průkopníkem nových stylů a inspiroval miliony lidí. Kdo ví jak by dnešní svět vypadal bez něj. Přeci jenom, možná že nějaký život na Marsu opravdu je, a každý z nás může být hrdina, i když třeba jen na jeden den.

autor článku:
BŘEZINOVÁ PETRA
třída 2.P

Melodie ze západního traktu

30.prosince 1946

V germantownské okenici svítila lampa. Pan Smith kouřil čerstvě ubalený tabák u kuchyňského stolu, mnouc si druhou rukou neoholenou tvář poskvrněnou nedostatkem spánku a dumáním nad událostí, která se krátce předtím udála v obývacím pokoji - první otcovská vráska pro první přírůstek do rodiny. Mezitím v náruči mladičké maminky, zahalené černými havraními vlasy, si nový svět prohlížela malá Patricia Smith...

Přichází doba, kdy noční obloha připomíná spíše pohřební roucho zbavené žoviálu nežli šperkovnici hvězd, která nám svítí na cestu při půlnočním výletě. Každá z hvězd pomalu zhasíná, buď kvůli vyvrcholení dlouhodobé choroby či přirozené odbočky ze stezky života, tak jako to bylo nedávno s Leonardem Cohenem či Georgem Michaelem, kteří ještě v neodlehlé minulosti byli stálými, nezastupitelnými prvky naší růžovomodré reality. Taková dochvilnost smrti je pro mne dalším pádným důvodem, proč ještě s větší vášní oslavovat každé z narozenin mých zestárlých idolů, ať už to je Keith Richards, Bob Dylan či Morrissey. Ale teď, jako frustrovaná Amazonka, hodím patriarchální sílu do kastlíku a zaměřím se na jednu z ženských ikon, která dominovala v 70. letech taktům hudebního mainstreamu a místo psaní dalších houslových klíčů na blank paper si z nich začala plíst bužírky ve tvaru slova *punk*. Slovo, jakoby nereálné pro soudobou společnost, získalo významný post ne kvůli ožvejkaným Sex Pistols, ale hlavně díky lidem z okruhu newyorkského klubu CBGB's (paradoxně *Country, Bluegrass and Blues*). Ale teď ticho. Dukeu zapoj bedny! Na scénu přichází Patti Smith.

foto: http://cdn-img.instyle.com/

Patricia Smith ve své poezii ilustruje slovy své dětství jako sérii momentek z továrního prostředí amerického středovýchodu. Newjerseyské město Pitman, zahalené katolickým fanatismem, bylo místem plným idealistické nicoty, které dovedlo Patti k ponoření se do vlastního barvitého twistového světa. Rodina irských migrantů, kterou udržovaly peníze vydělané otcem pracujícím v Honeywellově elektrárně a marný plat servírky Beverly - Pattiiny matky, bezevšeho zajistila dospívající dívce pocit jistoty a porozumění, které je v tomto věku tak nezbytné.
Dům, kde každá prázdnotou zející škvíra byla vyplňována ohromným množstvím knih a starých bluesových a jazzových nahrávek, poskytl Patti skvělé zázemí pro rozvoj umělecké, lehce melancholické osobnosti. Právě touha po zakušení světa, typická pro duše indigo, jí dovedla v 19 letech k opuštění rodinného hnízda a vydání se autobusem do města tisíce světel, listujíc u toho v Rimbaudových *Iluminacích*.

A tak vše začíná - zpočátku vandrácký život v New Yorku, kde vydělávajíc v místním knihkupectví na nezbytnou stravu a nájem skromného bytu na Manhattanu, který sdílela spolu se svým tehdejším partnerem, či spíše duševním bratrem Robertem Mapplethorperm, jí umožnil získat samostatnost, jakoby vytrženou z Grimmovských pohádek. Vztah s Robertem byl plný vášnivých výskoků do noci, nejistot a vzájemného sebeodhalování, kde ona byla jeho katalyzátorem a on antickou modlou, jejíž pečeť držela s hrdostí na srdci. Spolu se zrodili na novo, namátkou odhalujíce všechny skryté kouty velkoměsta, které pulzovalo blízkou revoltou. Její poezie se pozvolna přerodila v hudební epopej, která později prorážela počmárané stěny klubu Hillyho Kristala - CBGB'S. A pak už vše šlo už ráz na ráz - barvitá kariéra čítající 11 desek, 2 autobiografie, desítky sbírek poezie, dvě děti a vůdčí pozice v téhle pověstné hře masek.

P.S .- iniciály ženy, která ve svých verších vyšeptala mystéria lidského života od bezstarostných dnů v Ráji až po kouř unášející se z komínu nedaleké elektrárny. 70 let - malá čárka na nekonečném čase světa - stejně neodejde v zapomnění. Ona to už pochopila. Teď je čas na vás.

autor článku:
JULIA PÁTÁ
třída I.P

O novoročních předsevzetích

foto: Emílie Fousová

**Možná patříte k těm, kteří si každoročně dávají nová předsevzetí. O tom, co byste měli zlepšit. O tom, že někde musíte přidat. Někde naopak ubrat. Vyčítáte si, co jste letos všechno nestihli, nezvládli, co jste celý rok dělali špatně.
A teď to chcete všechno napravit.**

To je ten důvod, proč má mnoho z nás tendenci se už první den nového roku zaúkolovat. A k čemu nám to vlastně je? Většinou si toho na sebe naložíme až příliš, vydržíme to pár týdnů, a pak to prostě skončí. Není celé to plánovaní dopředu trochu ztráta času? Proč si dávat úkoly jenom proto, že je 1. ledna a začíná nový kalendářní rok?! Je přeci mnohem lepší nechat věcem a dění volný průběh. Dělejte všechno přirozeně, tak jak to zrovna v tu chvíli chcete. Když to bude správné, pak to bude fungovat, a vy se sebou budete spokojení. No a když ne, určitě to poznáte včas. Potom přichází perfektní moment na změnu.

Když cítíme, že ji potřebujeme, je dobré tomu naslouchat. A k tomu přeci není nutné mít nějaké hloupé (novoroční) předsevzetí... Pokud se podle toho budete řídit celý rok, k žádným velkým prohřeškům, které by stály za výčitku, vůbec nedojde. Všechno budete mít pod kontrolou a budete se také cítit mnohem uvolněnější.

A je tu ještě jedna věc.
Netrapte se tolik tím, co bude, co se stane zítra, pozítří, příští týden a žijte jednak přítomností, a jednak také minulostí. Místo "nahlížení" do potenciální budoucnosti se letos ohlédněte zpátky. Na Nový rok si vezměte do ruky fotky z uplynulého roku a zavzpomínejte na krásné okamžiky, které jste prožili. Připomeňte si, co se Vám letos povedlo, co jste dokázali. Určitě toho bylo dost.
Jo a nezapomeňte se za to pochválit...

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M

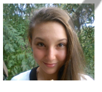

VZOR VZOR VZOR

VZOR www.schoolpressclub.com VZOR

Kraj fialové hodiny

Potkala jsem Pravdu, řekla mi cosi. Potkala jsem Iluzi, ta vhodila slova Pravdy do bezedného kýble iluzí a Pravda se mezi nimi ztratila.
Kdo hledá, najde.
Jen málokdo však dokáže nalézt a očistit slova Pravdy zpod nezměrného množství iluzí.

Sedím v lese, čas jako by se zastavil. Přemýšlím, dumám, však svět se stále točí. Čas. Kdo nám vnuknul tu myšlenku? Čas, je nemožné měřit se s ním. Raději přestat o něm přemýšlet. Přijmout ho, nechat ho plynout.
Splynout.

Kateřina Pavlíková

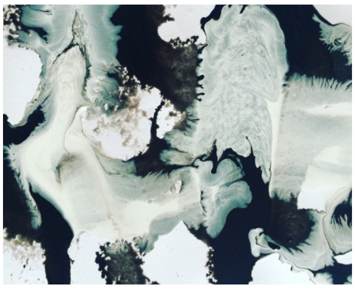

Tajemné hlasy lesa

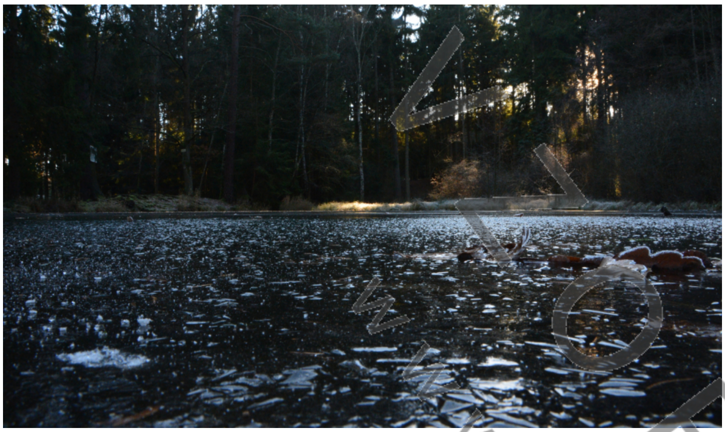

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Paprsky pronikající do hlubiny

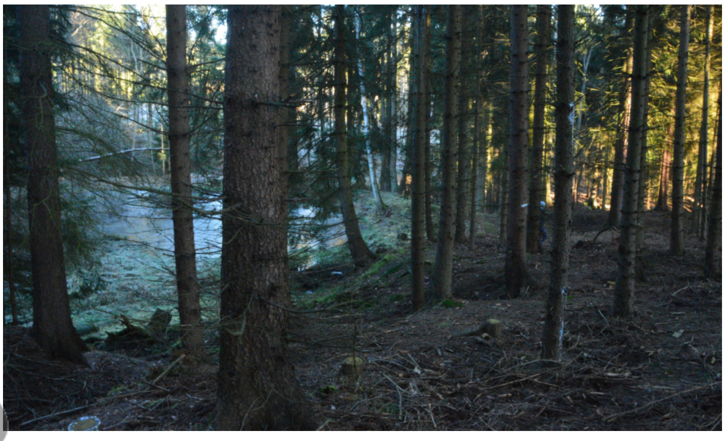

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Cesta mysli

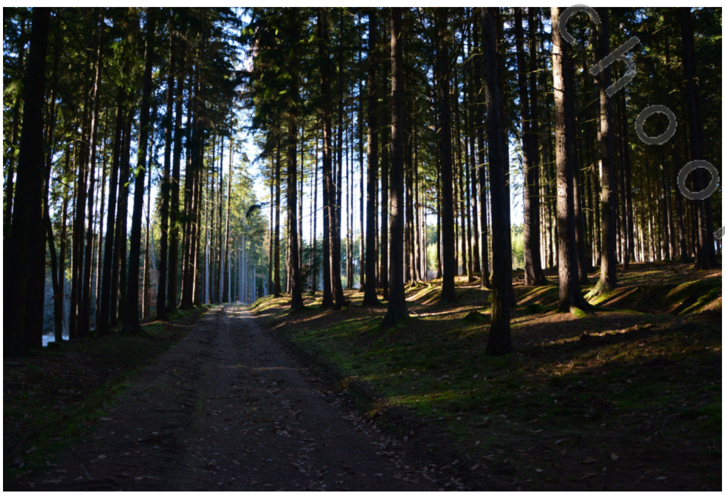

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Chladný indiánův dech

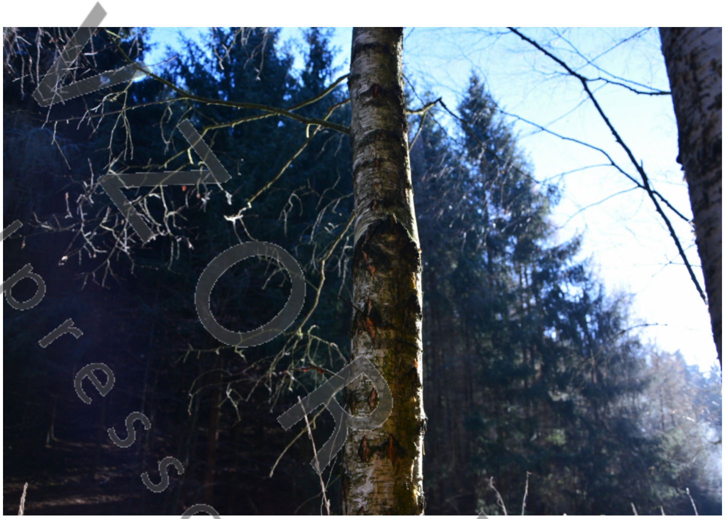

foto: Katarina Kadijevic, třída IV.E

Dyzajn market

Kdysi, ještě na základní škole, jsem psala vlastně úplně stejný článek a pamatuji si, jak se spolužáci smáli názvu článku - "Dyzajn market". Byly to starší děti, takže jsem se jich bála, navíc byli na tu dobu dost cool, takže jsem se jich bála ještě o to víc. Pointa úvodu je teda taková, že se tato akce opravdu jmenuje "Dyzajn market" nepíšu to tak jen z holé nevědomosti.
Na Dyzajn market jsem chodila pokaždé, když nějaký byl a byla jsem celkem stálý zákazník, bohužel jsem ho ale už dva roky nestihla (tj. byla líná někam chodit). Na moje překvapení se celá akce za těch pár let dost změnila. Nejsem si jistá jestli k dobrému nebo ne... Nemyslete si ale, že by to byly nějaké dramatické změny, to vůbec ne. Na první pohled se zdá úplně stejná - stejné místo, víceméně stejní lidé... (právě jsem si uvědomila, že celý tenhle odstavec začínal na N, doufám, že omluvíte tuto malou autorskou poznámku). Ale teď už dost keců o mých pocitech.

Pokud jste Dyzajn Market ještě nenavštívili, určitě byste to měli napravit. Jde o prodejní akci, kde si můžete koupit ručně vyráběné věci všeho druhu - oblečení, mýdla, motýlky pro psy... Samozřejmě batikovaná trika nejsou pro všechny, ale v rámci sobotní/nedělní procházky se stavit můžete. Ten prosincový se konal dva po sobě jdoucí víkendy, 10. - 11. 12 a 17. -18. 12, takže, kromě různých jiných benefitů, je to výborné místo k nákupu vánočních dárků, to je jen takový malý tip na příští rok. Pokud to až do příštích Vánoc nevydržíte, další možnost máte už třetí víkend v březnu, jako obvykle na Piazzetě Národního divadla, dnes už Námestí Václava Havla.

autor článku:
EMA BARTALSKÁ
třída 3.M

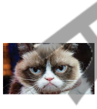

Vánoční perník

foto: Johana Vendlová

Taky vymýšlíte způsob, jak ještě pár dní uchovat cukroví v krabici a polovinu ho nespořádat ještě před Štědrým dnem? Přiznejme si, že někdy je težké odolat. Proto je tu perník. Aby nám to čekání trochu zkrátil…

POTŘEBUJEME:
•3/4 hrnku krupicového cukru
•1 vejce
•2 hrnky polohrubé mouky
•1 balíček kypřicho prášku do pečiva
•1/3 hrnku oleje
•1 hrnek mléka
•1 lžička holandského kakaa
•1 lžička skořice
•1 lžička mleté kávy
•1/2 - 1 lžička perníkového koření
•1 lžíce povidel do těsta + na promazání
•2 lžíce rozinek (lze vynechat)
•cca hrst nasekaných vlašských ořechů

POSTUP:
1) Nejprve v míse vyšleháme vejce s cukrem do pěny.
2) Mouku promícháme s práškem do pečiva, kakaem, skořicí, mletou kávou a perníkovým kořením. Přidáme k vaječné směsi.
3) Přilijeme olej, dobře ho zapracujeme a poté vmícháme i mléko. Je lepší, když je vlažné.
4) Těsto zvláční, když do něj přimícháme švestková povidla. Je třeba je se směsí dobře spojit.
5) Přidáme rozinky (lze předem naložit do rumu nebo zalít horkou vodou) a nasekané vlašské ořechy.
6) Formu na biskupský chlebíček vymažeme máslem a vysypeme hrubou nebo polohrubou moukou.
7) Těsto nalijeme do připravené formy a pečeme v troubě předehřáté na 180 stupňů asi 45 minut. Zda je perník již dostatečně upečený, kontrolujeme špejlí- po zapíchnutí by měla být suchá.
8) Zchladlý perník prokrojíme v polovině a namažeme povidly. Poté opět spojíme.

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M

ilustrace: Magdaléna Rajchlová

ilustrace: Magdaléna Rajchlová

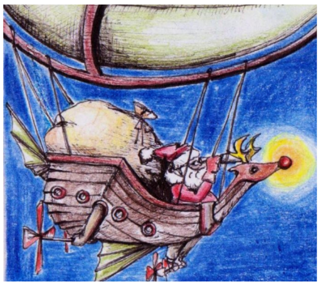

ilustrace: Magdaléna Rajchlová

Amerika a proč? A taky proč ne

Jednou jsem už v říjnu u oranžového dvougeneračního domku v Hýskově, vesnici do tvaru x na mapě, kde bydlím, zaregistrovala zářivý avantgardní objekt monstrózního vzezření, obmotaný do změti LED zářivek. S megalomanským výrazem v brunátné tváři s biorytmickou přesností hladovějící kočky z předměstí vtrhával rok co rok do nejzapadlejších koutů venkova na okrese Beroun, aby svou oslepující záři zvěstoval příchod Vánoc a amerikanismu společnosti. Vzezřením připomínal průměrného českého politika (s nadprůměrným platem) a vsadím se, že kdyby ho sériová výroba přeformátovala na hrací skříň, po natažení by odříkal zákony EET a navrch přidal údaje o prosperitě Agrofertu. V obtloustlých rukou držel vánoční řetěz s takovou pevností, s jakou drželi ruzští carové samoděržavy. Na svět kolem sebe pohlížel zpod hustého neonového obočí s neuvěřitelně nihilistickým odleskem v knoflících místo očí. Když jste přiblížili hlavu blíž k té jeho a hluboce jste se do nich zadívali, někde pod vší tou černotou možná přeci jen doufaly v přepálení elektrod v útrobách kabátku a okamžitou a definitivní sebedestrukci. Nápis na náprsní kapse hlásal a přál všem kolem jedoucím "Merry Christmas!", ovšem jeho shrbená plastová figura vysílala červený poplach spravující o opaku.

Jeho posláním na pouti tímto slzavým údolím bylo stát na dva kroky od cesty, zářit od čtyř odpoledne do čtyř ráno a lákat sváteční řidiče k tragickým okresním bouračkám poté, co nejprve strhl jejich pozornost a oni následně strhli volant. Byl to Santa Claus. A střídal zprofanovaného Dědu Mráze, který od toho 89' trochu přibral na váze z volně a levně dostupných, kaloricky přehnaných bomb v řetězových supermarketech, proti nimž se do příchodu perestrojky tolik vymezoval.

Ach, jak já s radostí vzpomínám na chvíle, kdy celá rodina dlela na Štědrý večer nad čtyřmi skomírajícími plameny čtyř červených svíček, čekajíc, až zazvoní telefon a učitelskou praxí oslabený hlas naší babičky oznámí, že ta Popelka na ČT 1 je už v plném proudu, a ať se nepokoušíme ošidit vánoční tradice. Srdce mi plesá nad hodinami loupání brambor na štědrovečerní salát, jehož jsme měli všichni doslova plné zuby dva dny před čtyřiadvacátým prosincem. V slavnostní večer jsme ho sotva ochutnali, načež ho čekal temný osud v ještě temnějším koutě spíže, kde dva týdny kysnul, dokud na něj někdo omylem nešlápnul, a pak se vyhodil. Ještě dodnes se mi motá hlava při vzpomínce na oslavy Nového roku před třemi lety, kdy se moji rodiče jali slavit příchod roku 2014 ve všech časových pásmech, aby to někomu nepřišlo líto. Kdy jsme se rozhodli multikulturně a lingvisticky zpestřit naše vědomosti a v jasné chvilce, kdy se půlnoc blížila do severských zemí, jsme google transtalor zapnuli, hlavy dali dohromady a jeden druhého pomaličku polehoučku učil, jak se řekne finsky "šťastný Nový rok", kteroužto nově nabytou vědomost jsme následně demonstrovali do zpola utrženého sluchátka jakési ugrofinsky hovořící nešťastnici, co musela přes Silvestra zůstat pracovat na recepci v hotelu někde poblíž Helsinek. No jo, to byly časy.

foto: Emílie Fousová

autor článku:
VÁCLAVA VOJTKOVÁ
třída 1. P

VZOR www.schoolpress.club VZOR